

TEĎ UŽ MĚ ZNÁŠ

Vždy mě zajímala spousta věcí: biologie, geologie, evoluce, paleontologie i mytologie.

Všechny tyto zájmy se spojily v noci na 6. září 1970, když jsem ležel se svou dívkou Julií venku na trampolíně a pozoroval hvězdy.

Byla jasná noc a hvězdy se tak třpytily, že bylo snadné si představit, jak se vznášíme ve vesmíru. Protože jsem vyrůstal na venkově, vyznal jsem se v souhvězdích.

Julie, stejně jako většina lidí z města, je neznala. Začal jsem jí prstem ukazovat nejvýraznější souhvězdí. Krátce předtím jsem se naučil vidět auru a zjistil jsem, že když nakreslím auru konečku prstu na obloze čáru, obrázek tam chvíli zůstane. Díky tomu bylo snadné pospojovat body.

Obkreslil jsem gesto vulkánského pozdravu „žij dlouho a blaze“ ze *Star Treku*, sledoval jsem auru svých prstů, jak se pohybuje sem a tam, a byl jsem naprosto uchvácen. Ve vzoru aury jsem spatřil obraz dělící se buňky. Jak se mi v mysli formoval koncept buňky, spojil jsem se s tím, co jsem viděl. V duchu mi proběhla obrácená představa mitózy, buněčného dělení. Bylo to, jako bych si pustil film pozpátku: sledoval jsem spojování rozdělených buněk, až jsem se vrátil k první buňce, kterou jsem kdysi byl – k oplodněnému vajíčku v matčině děloze. Cítil jsem, jak můj život začal v té jediné buňce – zygote – jež se dělila a množila, až jsem vznikl celý já.

A pak jsem pokračoval dál přes všechny buňky, z jejichž spojení vznikli mí rodiče. Procházel jsem touto obrácenou mitózou zpět geologickými obdobími

půl miliardy let nazpět. Nakonec jsem se dostal do doby kambrické exploze, kdy původní prabuňka, z níž vzešel veškerý složitý život na Zemi včetně nás – buňka, kterou dnes biologové nazývají *LUCA* z anglického *Last Universal Common Ancestor*, poslední univerzální společný předek. V této jediné buňce jsme se všichni zkondenzovali. Byl to takový velký třesk biologické evoluce.

Ale pak jsem si pustil film opačným směrem – dopředu.

Jak se ta buňka dělila a množila a vznikaly různé druhy, viděl jsem, jak se strom života rozvětjuje do mnoha různých linií. Pozoroval jsem protoplazmu, což bylo jako sledovat celou historii molekuly DNA. Jak se tento život od první buňky šířil po celé planetě, mé vědomí se vzneslo do nebe a pohlédlo dolů na Zemi pode mnou.

Předchozí rok astronauti Apolla, kteří se vraceli z Měsíce, pořídili první fotografie Země z vesmíru.

Když jsem se vznesl nad Zemi, viděl jsem, jak se život šíří po celé planetě, a viděl jsem, jak se vytváří mnoho spojení. Planetární biosféra byla jedním obrovským organismem. Proces byl totožný s tím, jak mé vlastní tělo vyrostlo z první oplodněné buňky. Uvědomil jsem si, že evoluce není nic jiného než vývoj embrya v planetárním měřítku.

Zatímco jsem se díval, mýtická Gaea se celá pokryla tímto organismem. Najednou jsem viděl Zemi v novém světle: jako obrovskou živou bytost, a ne planetu, na níž žijí různí tvorové, kteří spolu nemají nic společného.

Bylo to, jako by Gaea otevřela oči, usmála se na mě a řekla: *Ted' už mě znáš.*

A já ji skutečně znal. Zaplavil mě neuvěřitelný pocit lásky, příbuznosti a poznání. Bylo to naprosto úžasné.

Moje okamžitá reakce byla: *Budu ti navždy sloužit.*

A také že jsem jí sloužil. Od té chvíle jsem v posvátných službách Jejího Veličenstva. Nebyla to jen vize, bylo to zjevení. Cítil jsem to v nejhlubší části své duše.

Toto duchovní prozření má také svůj základ ve vědě. Biologové uznávají a na základě srovnávacích analýz DNA dokazují, že veškerý život na Zemi vznikl z jediné původní buňky. Bylo mi jasné, že souhrn všech forem života na Zemi tvoří jedinou obrovskou bytost. A dále, že tohoto tvora – tuto bytost – lze přesně identifikovat jako entitu, již označujeme jako *Matku Zemi*.

Od té doby mě její živá přítomnost a božská inspirace nikdy neopustily. Svůj život a práci jsem zasvětil lidem, skupinám a hnutím, kteří podle mého názoru nejlépe uznávají existenci Gaei a její potřeby tak, jak je vnímám já: jako jednu biosféru, jeden superorganismus, jednu bytost.

Oberon Zell

MATKA UTKALA JITRO

Moje první povědomí o bohyni bylo to, že jsem si všimla její nepřítomnosti. Už v osmi letech jsem zjistila, že zdánlivě všechny důležité věci dělají muži. Všechny hlasy v rádiu byly mužské.

Všichni odpovědní lidé byli muži: prezident, guvernér, starosta i ředitel školy.

Připadalo mi, že všechno důležité dělá *on*, nikoliv

ona. I když jsem vždy patřila k nejchytřejším dětem ve třídě, byla jsem *holka* a všichni věděli, že na mně nezáleží tolik jako na klukovi. Ve svém pátrání jsem se dostala až k Bohu, který vždycky byl a vždycky bude muž. A tak nějak jsem pochopila – dávno předtím, než jsem slyšela výmluvná slova katolické teoložky Mary Daly – že „je-li Bůh muž, muž je Bůh“.

Jednoho dne na začátku šedesátých let, krátce po dokončení vysoké školy, kdy jsem se vydala poznávat svět, jsem byla zrovna v Izraelském muzeu v Jeruzalémě, když ředitel muzea ukázal na jeden artefakt a řekl:

„Tato hliněná soška představuje starověkou bohyni, jež byla uctívána před tím, než lidstvo v letech 1600–1700 přešlo od uctívání ženy k uctívání muže.“

Ve skleněné vitríně byla ona – naše Matka. Poprvé jsem skutečně nahlédla do dávné, skryté historie bohyně.

Hltala jsem knihy, které v té době vycházely: *When God Was a Woman* (Když byl Bůh žena) od Merlin Stone, *The Hebrew Goddess* (Hebrejská bohyně) od Rafaela Pataie a *Lost Goddesses of Early Greece* (Ztracené bohyně raného Řecka) od Charlene Spretnak.

Dělo se něco velkého a já jsem chtěla být součástí.

Měla jsem pocit, že všechny ženy, jež chápou význam této práce, musí být toho součástí.

Své vlastní modlitby jsem už dávno změnila z „Otče náš, jenž jsi na nebesích“ na „Matko a Otče, již jste na nebesích“. I bez dramatického duchovního zážitku, vize nebo hlasu, který by mě volal, jsem hořela touhou vědět víc. Tušila jsem, že je to znamení, příslib, že jsem na správné cestě a že mi budou pomáhat pozemští i nebeští andělé.

Kam jsem měla nasměrovat své pátrání? Nebyla jsem vědkyně. Ale koncem osmdesátých let jsem byla publikující spisovatelka, básnířka a dramatička. Měla jsem magisterský titul z divadelních věd a na katedře dramatického umění jsem za roli Johanky z Arku získala cenu za nejlepší herecký výkon. A pak najednou při procházce nádhernou kopcovitou krajinou poblíž mého domova v severní Kalifornii mi to došlo.

Co bych mohla nabídnout? Divadelní představení, hru pro jednu ženu. Ztělesnila bych řadu žen napříč dějinami v silné dramatické události, která by ukázala, jak jsme kdysi měli bohyni, jak jsme ji ztratili a jak ji znovu nacházíme. Byl by to divadelní rituál, posvátná událost, jež by byla pozváním bohyně Matky zpět do rodiny. Zjevení nepřicházejí jen k dávným prorokům. Přicházejí ke všem, kdo hledají. A toto bylo mé zjevení.

Nemohla jsem se dočkat, až začnu. Seběhla jsem dolů z kopce a vytáhla svou obrovskou složku, kam jsem si ukládala poznámky ze svého historického bádání. V následujících měsících jsem vybírala ženy a pro každou z nich jsem napsala monolog, který měla přednést. Byly mezi nimi paleolitická žena, dvě biblické ženy, egyptská kněžka, Řekyně, křesťanka, gnostička, indiánka, černošská shakerka, nacistka, Židovka, významná sufražetka Elizabeth Cady Stanton – a já, sama za sebe.

Psala jsem. Přepisovala. Pořádala jsem doma čtení a znovu jsem přepisovala. Učila jsem se nazpaměť. Zkoušela jsem. Našla jsem nebo nechala vyrobit dokonalé rekvizity a kostýmy pro každou z mých šestnácti postav.

Na dva víkendy jsem si pronajala místní divadlo se sto třiceti pěti místy a celou dobu jsem se sama sebe ptala: *Zbláznila jsem se? Kdo tohle dělá?* Chtěla jsem po lidech, aby platili za to, že budou dvě hodiny sledovat ženu, která ztvárňuje dějiny bohyně! Žádala jsem diváky, aby změnili pohled na Boha a zahrnuli do něj ženu – ztracenou bohyni! Věděla jsem jen to, že kdyby mi někdo před lety, kdy jsem se pachtila za poznáním, nabídl podobné představení, ušla bych světa kraj a zaplatila majlant za takový dar.

Byla se mnou. Ztělesňovala jsem ji. Moc bohyně – věčné stvořitelky, inspirátorky a pečovatelky – se projevila v plné síle a já jsem byla šťastná, že jsem mohla být její součástí. Představení za první dva víkendy byla okamžitě vyprodaná a já jsem stále přidávala další. Publikum reagovalo s nadšením. Vysloužila jsem si ovace ve stoje. Viděla jsem ženy i muže, kteří plakali vděčností.

Během následujících deseti let jsem svou hru *Mother Wove the Morning* (Matka utkala jitro) uvedla více než třistakrát po celé zemi i v zahraničí a hrála jsem pro tak úžasné a nadšené publikum, jako byly účastnice Mezinárodní konference Milosrdných sester a První konference pro mezinárodní spolupráci, jež se konala na Krétě.

Na rozdíl od Johanky z Arku nebo Bernadetty jsem nikdy neměla duchovní vize ani jsem neslyšela hlasy, ale měla jsem *poslání* – jasnou představu, jak bych mohla přispět k navrácení ztracené bohyně Matky. Věřím, že i jiné ženy a muži mohou mít vlastní představy o práci, jež je jejich posláním a která posune toto

monumentálně důležité dílo kupředu.

Může to tak být.

A tak to je.

Carol Lynn Pearson